

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 23ης Απριλίου 2009 (*)

«Αίτηση αναιρέσεως – Ανταγωνισμός – Απόρριψη καταγγελίας από την Επιτροπή – Σημαντικές δυσλειτουργίες στην κοινή αγορά – Έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος»

Στην υπόθεση C-425/07 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου 2007,

ΑΕΠΙ Ελληνική Εταιρία προς Προστασίαν της Πνευματικής Ιδιοκτησίας ΑΕ,
με έδρα το Μαρούσι (Ελλάδα), εκπροσωπούμενη από τον Θ. Ασπρογέρακα-Γρίβα,
δικηγόρο,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τους F. Castillo de la Torre και Θ. Χριστοφόρου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, A. Ó Caoimh, J. Klučka, U. Lõhmus και A. Arabadjiev (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Οκτωβρίου 2008,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Νοεμβρίου 2008,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η ΑΕΠΙ Ελληνική Εταιρία προς Προστασίαν της Πνευματικής Ιδιοκτησίας ΑΕ (στο εξής: ΑΕΠΙ) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 12ης Ιουλίου 2007, T-229/05, ΑΕΠΙ κατά Επιτροπής (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η ασκηθείσα από την ΑΕΠΙ προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως SG-Greffe

(2005) D/201832 της Επιτροπής, της 18ης Απριλίου 2005, περί απορρίψεως της καταγγελίας που υπέβαλε η αναιρεσεύουσα σχετικά με φερόμενη παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και/ή 82 ΕΚ που διέπραξαν οι οργανισμοί Ερατώ, Απόλλων και Grammo, οι οποίοι αποτελούν ελληνικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων συγγενικών προς τα δικαιώματα του δημιουργού στον τομέα της μουσικής (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Από τις σκέψεις 1 έως 12 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως προκύπτει ότι τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

3 Η αναιρεσεύουσα είναι ανώνυμη εταιρία ελληνικού δικαίου, η οποία δραστηριοποιείται στον τομέα της προστασίας των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας στον τομέα της μουσικής στην Ελλάδα.

4 Στις 3 Μαρτίου 1993, η Ελληνική Δημοκρατία εξέδωσε τον νόμο 2121/1993, πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα (ΦΕΚ Α' 25/4.3.1993, στο εξής: νόμος 2121/1993). Δυνάμει του άρθρου 54 του νόμου αυτού, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν τη διαχείριση ή την προστασία των πνευματικών τους δικαιωμάτων σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, των οποίων η λειτουργία εξαρτάται από άδεια χορηγούμενη από το ελληνικό Υπουργείο Πολιτισμού. Το άρθρο 58 του ίδιου νόμου ορίζει ότι οι διατάξεις του εν λόγω άρθρου 54 εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και στην προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων.

5 Η αναιρεσεύουσα ζήτησε άδεια για το σύνολο των δικαιωμάτων του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στον τομέα της μουσικής. Το ελληνικό Υπουργείο Πολιτισμού της χορήγησε μεν άδεια, η οποία όμως περιοριζόταν στη συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων του δημιουργού επί των μουσικών έργων.

6 Τρεις ελληνικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι Ερατώ, Απόλλων και Grammo (στο εξής: τρεις οργανισμοί), έλαβαν άδεια για τη συλλογική διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων, αντιστοίχως, των τραγουδιστών ερμηνευτών, των μουσικών εκτελεστών και των παραγωγών των φορέων ήχου και/ή εικόνας.

7 Στις 22 Μαρτίου 2001, η αναιρεσεύουσα υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας και των τριών οργανισμών. Αφενός, υποστήριξε ότι οι τρεις αυτοί οργανισμοί παραβαίνουν τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, καθόσον προβαίνουν σε κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως και δημιουργούν συμπράξεις και εναρμονισμένες πρακτικές (στο εξής: καταγγελλόμενες πρακτικές) και, αφετέρου, ζήτησε να ασκηθεί κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου για παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ, με το αιτιολογικό ότι ο νόμος 2121/1993 επιτρέπει στους εν λόγω οργανισμούς να προβαίνουν στις καταγγελλόμενες πρακτικές.

8 Με την καταγγελία της, η αναιρεσεύουσα τόνισε ότι το αντίτιμο για τα συγγενικά δικαιώματα είχε καθοριστεί σε υπερβολικό ύψος, το οποίο έφθανε μέχρι το 5 % των ακαθάριστων εσόδων των ελληνικών ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών. Η συμπεριφορά αυτή συνιστά παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ και της προκαλεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη, στον βαθμό που οι επιχειρήσεις δεν

είναι σε θέση να καταβάλουν αυτά τα υπερβολικά ποσά, οπότε η αναιρεσείουσα αδυνατεί να εισπράξει το αντίτιμο που ζητεί για τα δικαιώματα του δημιουργού.

9 Με το από 7 Δεκεμβρίου 2004 έγγραφό της, η Επιτροπή χώρισε την καταγγελία σε δύο σκέλη, για νομικούς και διαδικαστικούς λόγους, εκ των οποίων το ένα αφορούσε την Ελληνική Δημοκρατία και το έτερο τους τρεις οργανισμούς.

10 Στις 18 Απριλίου 2005, η Επιτροπή, αφού έλαβε υπόψη τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, απέρριψε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, την καταγγελία ως προς τους τρεις οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος.

11 Οι σχετικές εκτιμήσεις στις οποίες στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση έχουν ως εξής:

«Στην υπό κρίση περίπτωση, η προβαλλόμενη παράβαση δεν είναι ικανή να προκαλέσει σημαντικές δυσλειτουργίες στην κοινή αγορά, δεδομένου ότι όλα τα εμπλεκόμενα μέρη έχουν την έδρα τους στην Ελλάδα και ασκούν τις δραστηριότητές τους μόνο στην Ελλάδα. Δεν μπορεί να προβλεφθεί ότι η κατάσταση αυτή θα αλλάξει, δηλαδή ότι οι τρεις οργανισμοί [...] θα αρχίσουν σύντομα να ασκούν τις δραστηριότητές τους σε άλλες χώρες, λαμβανομένης υπόψη της διάρθρωσης των αγορών των υπηρεσιών για την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων και των πρακτικών δυσχερειών που παρουσιάζει ένα τέτοιο εγχείρημα. Επιπλέον, οι προβαλλόμενες πρακτικές δεν έχουν συνέπειες παρά μόνο στο πλαίσιο της ελληνικής αγοράς. Οι συμβάσεις για τη χρήση της μουσικής συνάπτονται μόνο με ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς και άλλους χρήστες που βρίσκονται στην Ελλάδα. Οι τρεις οργανισμοί [...] είναι αρμόδιοι μόνο για την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων στην Ελλάδα και δεν έχουν την πρακτική δυνατότητα να ασκήσουν την αρμοδιότητα αυτή εκτός της εν λόγω χώρας.

Αφετέρου, η Επιτροπή, προκειμένου να δεχθεί το ενδεχόμενο παράβασης, πρέπει να ξεκινήσει μια πολύπλοκη έρευνα σχετικά με τις συνθήκες που επικρατούν στη σχετική αγορά και τις διαθέσιμες εναλλακτικές λύσεις. Πρώτον, δεδομένου ότι, αφενός, ο ελληνικός νόμος, σε συμφωνία με την οδηγία 92/100/ΕΟΚ [του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 1992, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (ΕΕ L 346, σ. 1)], προβλέπει ότι πρέπει να καταβάλλεται ενιαία αμοιβή για όλα τα συγγενικά δικαιώματα και ότι, αφετέρου, η προβαλλόμενη παράβαση προέρχεται από το γεγονός ότι οι τρεις οργανισμοί [...] παρουσιάζονται από κοινού στους χρήστες προκειμένου να ζητήσουν την αμοιβή αυτή, η Επιτροπή θα έπρεπε να καθορίσει την ενδεχόμενη ύπαρξη και την αποτελεσματικότητα μεθόδων για να ζητείται χωριστά η καταβολή της ενιαίας αμοιβής. Δεύτερον, η Επιτροπή θα έπρεπε όχι μόνο να αποδείξει ότι οι τρεις οργανισμοί [...] κατέχουν συλλογική δεσπόζουσα θέση αλλά, επιπλέον, σύμφωνα με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου [της 13ης Ιουλίου 1989,] Tournier [395/87 (Συλλογή 1989, σ. 2521)], καθώς και Lucazeau [κ.λπ., 110/88, 241/88 και 242/88 (Συλλογή 1989, σ. 2811)], να ερευνήσει τα σχετικά επίπεδα των τιμών των δικαιωμάτων του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων σε όλες τις χώρες της Ένωσης, τις αντίστοιχες βάσεις επί των οποίων οι τιμές αυτές υπολογίζονται, τα χρησιμοποιούμενα κριτήρια και τις συνθήκες που επικρατούν στην ελληνική αγορά σε σχέση με τις [αγορές των] λοιπών ευρωπαϊκών χωρών.

Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι η εταιρία σας έχει τη δυνατότητα να προβάλει τις αιτιάσεις της ενώπιον των εθνικών αρχών. Μπορεί ιδίως να υποβάλει την υπόθεση της στην αρμόδια για τον ανταγωνισμό ελληνική αρχή. Η αρμόδια για τον ανταγωνισμό ελληνική αρχή θα είναι, λόγω της εμπειριστατωμένης γνώσης της των συνθηκών της εγχώριας αγοράς, απολύτως σε θέση να εξετάσει την καταγγελία σας. Το γεγονός ότι όλα τα εμπλεκόμενα μέρη και όλοι οι οικείοι χρήστες μουσικής έχουν την έδρα τους και ασκούν τις δραστηριότητές τους στην ελληνική αγορά ενισχύει τη σημασία της λεπτομερούς γνώσης των συνθηκών της τοπικής αγοράς. Εξάλλου, η αρχή αυτή έχει την αρμοδιότητα να εφαρμόσει τα άρθρα [81 ΕΚ και 82 ΕΚ], όπως και η Επιτροπή.

Επομένως, το συμπέρασμα που επιβάλλεται είναι ότι το εύρος και η πολυπλοκότητα των μέτρων έρευνας που απαιτούνται για να διαπιστωθεί αν η συμπεριφορά των τριών οργανισμών [...] είναι ή όχι σύμφωνη προς τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού είναι δυσανάλογα σε σχέση με την πολύ περιορισμένη σημασία μιας ενδεχόμενης παράβασης όσον αφορά τη λειτουργία της κοινής αγοράς. Η υπόθεση δεν παρουσιάζει συνεπώς τον βαθμό κοινοτικού συμφέροντος που απαιτείται προκειμένου η Επιτροπή να κινήσει διαδικασία έρευνας.»

12 Τέλος, στις 20 Απριλίου 2005, η Επιτροπή αποφάσισε να θέσει στο αρχείο το σκέλος της καταγγελίας που αφορούσε τη φερόμενη παράβαση της Ελληνικής Δημοκρατίας. Η προσφυγή που άσκησε η ΑΕΠΙ κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως απορρίφθηκε με διάταξη του Πρωτοδικείου της 5ης Σεπτεμβρίου 2006, T-242/05, ΑΕΠΙ κατά Επιτροπής, κατά της οποίας ασκήθηκε αναίρεση που επίσης απορρίφθηκε από το Δικαστήριο με διάταξη της 10ης Ιουλίου 2007, C-461/06 P, ΑΕΠΙ κατά Επιτροπής.

Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

13 Η αναιρεσείουσα προέβαλε, στο πλαίσιο της προσφυγής της κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως, δύο λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, αντιστοίχως, από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος που παρουσιάζουν οι καταγγελλόμενες πρακτικές καθώς και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

14 Ως προς τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, έκρινε ότι, όσον αφορά τις εξουσίες της Επιτροπής στον τομέα του χειρισμού των καταγγελιών, η εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος που παρουσιάζει μια καταγγελία αφορώσα τον ανταγωνισμό εξαρτάται από τις πραγματικές και νομικές περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης υποθέσεως, οι οποίες μπορούν να διαφέρουν σημαντικά ανάλογα με την υπόθεση, και όχι από προκαθορισμένα κριτήρια υποχρεωτικής εφαρμογής. Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι η Επιτροπή, στο πλαίσιο της αποστολής της να μεριμνά για την εφαρμογή των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, καλείται να καθορίσει και να θέτει σε εφαρμογή την κοινοτική πολιτική ανταγωνισμού και διαθέτει προς τούτο διακριτική ευχέρεια κατά την εξέταση των καταγγελιών αυτών.

15 Το Πρωτοδικείο υπογράμμισε, με τη σκέψη 40 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος, εναπόκειται στην Επιτροπή να σταθμίζει τη σημασία της προβαλλόμενης παραβάσεως για τη λειτουργία της κοινής αγοράς, την πιθανότητα να μπορεί να αποδείξει την ύπαρξή της καθώς και

την έκταση των μέτρων έρευνας που απαιτούνται για να εκπληρώσει η Επιτροπή, υπό τις βέλτιστες προϋποθέσεις, την αποστολή της να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

16 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τις σκέψεις 45 και 46 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση σε τρεις λόγους για να καταλήξει ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές δεν παρουσιάζουν κοινοτικό συμφέρον, ήτοι, ότι οι πρακτικές αυτές δεν μπορούν να προκαλέσουν σημαντικές δυσλειτουργίες στην κοινή αγορά, ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να κινήσει πολύπλοκη έρευνα σχετικά με τις συνθήκες της αγοράς για να αποδείξει την ύπαρξη της προβαλλόμενης παραβάσεως και ότι η προστασία των δικαιωμάτων καθώς και των συμφερόντων της προσφεύγουσας [νυν αναιρεσείουσας] θα μπορούσε να διασφαλιστεί από τις αρμόδιες εθνικές αρχές. Το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι η αναιρεσείουσα, στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως, αμφισβήτησε μόνον τον πρώτο από τους λόγους αυτούς.

17 Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο εξέτασε τον πρώτο αυτό λόγο αποφαινόμενο ως εξής:

«47 Κατά συνέπεια, η ανάλυση του Πρωτοδικείου πρέπει να περιοριστεί στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας με τα οποία αυτή αμφισβητεί την έλλειψη προσβολής του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών, ισχυριζόμενη ότι η επιβολή αντιτίμου υπερβολικού ύψους για τα συγγενικά δικαιώματα αποτελεί πρακτική δυνάμενη να επηρεάσει την κοινή αγορά κατά την έννοια των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, έστω και αν περιορίζεται στο ελληνικό έδαφος.

48 Συναφώς, η Επιτροπή θεώρησε, πρώτον, ότι όλα τα εμπλεκόμενα στην υπόθεση μέρη είχαν την έδρα τους και ασκούσαν τις δραστηριότητές τους στην Ελλάδα, δεύτερον, ότι ήταν απίθανο οι δραστηριότητες των τριών οργανισμών [...] να μπορούν να επεκταθούν σε άλλες χώρες και, τρίτον, ότι οι χρήστες της μουσικής είχαν την ελληνική ιθαγένεια και οι τρεις οργανισμοί [...] είχαν αρμοδιότητα περιοριζόμενη στο ελληνικό έδαφος.

49 Πρέπει να τονισθεί εκ προοιμίου ότι από κανένα από τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές ασκούν επιρροή στα εμπορικά ρεύματα μεταξύ κρατών μελών δυνάμενη να παραβιάσει την υλοποίηση των σκοπών της ενιαίας αγοράς. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα επικαλείται απλώς τις οικονομικές δυσχέρειες που αντιμετωπίζουν οι εταιρίες διαχείρισης των δικαιωμάτων του δημιουργού και οι χρήστες της μουσικής στην Ελλάδα και σε όλα τα κράτη μέλη και δεν μπορεί να στηρίξει τους ισχυρισμούς της ή τουλάχιστον να προσκομίσει ικανά προς τούτο στοιχεία.

50 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι απορρέουν σημαντικές δυσλειτουργίες στην κοινή αγορά από το γεγονός ότι τα δικαιώματα των Ελλήνων και αλλοδαπών δημιουργών περιέρχονται σε εταιρίες εγκατεστημένες εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αρμοδιότητα των τριών οργανισμών [...] περιορίζεται στο ελληνικό έδαφος και ότι, κατά συνέπεια, οι υφιστάμενοι την απορρέουσα από τις καταγγελλόμενες πρακτικές προβαλλόμενη ζημία είναι ουσιαστικά οι χρήστες μουσικής στο ελληνικό έδαφος και οι Έλληνες δημιουργοί.

51 Όσον αφορά τα επιχειρήματα ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι οι παραβάσεις που περιορίζονται στο έδαφος ενός κράτους μέλους μπορούν να συνιστούν παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, πρέπει να τονιστεί ότι στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις αυτές, ο επηρεασμός του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών απέρρευε είτε από συνεννόηση μεταξύ ημεδαπών εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού, η οποία είχε ως αποτέλεσμα τη συστηματική άρνηση άμεσης πρόσβασης των αλλοδαπών χρηστών στο ρεπερτόριό τους (προπαρατεθείσες αποφάσεις *Lucazeau* κ.λπ., σκέψη 17, και *Tournier*, σκέψη 23), είτε από τον αποκλεισμό κάθε δυνητικού ανταγωνισμού στη γεωγραφική αγορά την οποία συνιστούσε ένα κράτος μέλος (απόφαση [της 6ης Απριλίου 1995, C-241/91 P και C-242/91 P,] RTE και ITP κατά Επιτροπής, [Συλλογή 1995, σ. I-743], σκέψη 70). Κατά συνέπεια, οι υποθέσεις των οποίων έγινε επίκληση δεν παρουσιάζουν κοινά σημεία με την υπό κρίση υπόθεση.

52 Όσον αφορά την προβαλλόμενη απαίτηση ομοιομορφίας και αναλογικότητας μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά το αντίτιμο για τα συγγενικά δικαιώματα που διαλαμβάνεται στην [...] απόφαση [της 6ης Φεβρουαρίου 2003, C-245/00,] *SENA*, [Συλλογή 2003, σ. I-1251], πρέπει να τονιστεί ότι με την απόφαση αυτή (σκέψη 34) το Δικαστήριο έκρινε, αντιθέτως, ότι δεν υφίσταται κοινοτικός ορισμός της δίκαιης αμοιβής, ούτε αντικειμενικοί λόγοι δικαιολογούντες τον καθορισμό, εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή, κανόνων προσδιορισμού μιας τέτοιας αμοιβής.

53 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η Επιτροπή αναγνώρισε την ύπαρξη παραβάσεως των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, από την επιστολή της 10ης Δεκεμβρίου 2004 και από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει σαφέστατα ότι το επιχείρημα αυτό είναι αβάσιμο, δεδομένου ότι η Επιτροπή ουδόλως αναγνώρισε ότι υφίσταται τέτοια παράβαση.

54 Κατόπιν των προεκτεθέντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο από το οποίο να αποδεικνύεται η [πραγματική] ή δυνητική ύπαρξη σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά.

55 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι οι πρακτικές τις οποίες κατήγγειλε η προσφεύγουσα παρήγαν τα αποτελέσματά τους σε μεγάλο βαθμό ή ακόμη και εξ ολοκλήρου στην ελληνική αγορά και ότι, κατά συνέπεια, δεν μπορούσαν να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών κατά την έννοια των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

56 Επομένως, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.»

18 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ειδικότερα δε την αιτίαση ότι η Επιτροπή δεν έλαβε θέση επί του συνόλου των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων και των προβληθέντων επιχειρημάτων, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το θεσμικό αυτό όργανο όφειλε μόνο να εκθέσει τις νομικές εκτιμήσεις που ήταν ουσιώδεις για τη λήψη αποφάσεως. Κατά το Πρωτοδικείο, η Επιτροπή παρέθεσε με την απαιτούμενη σαφήνεια τους συγκεκριμένους λόγους που οδήγησαν στην απόρριψη της καταγγελίας (σκέψεις 62 και 63 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως).

19 Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων

20 Η ΑΕΠΙ ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
- να αποφανθεί επί της ουσίας σύμφωνα με τα αιτήματα που προέβαλε η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο της πρωτόδικης διαδικασίας ή να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου αυτό να αποφανθεί εκ νέου και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

21 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του παραδεκτού

22 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως, υποστηρίζοντας ότι, κατ' ουσίαν, με όλους τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως, αναδιατυπώνονται τα επιχειρήματα και προσκομίζονται εκ νέου τα αποδεικτικά στοιχεία που χρησιμοποίησε η αναιρεσείουσα πρωτοδίκως, χωρίς να προσδιορίζονται τα συγκεκριμένα νομικά σφάλματα από τα οποία φέρεται ότι πάσχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

23 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι από τα άρθρα 225, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους αντλούμενους από αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιον του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο.

24 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι, εφόσον ο αναιρεσείων αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζητήσεως κατ' αναιρέση. Πράγματι, αν ο αναιρεσείων δεν μπορούσε να στηρίξει, κατά τον τρόπο αυτό, την αίτηση αναιρέσεως σε λόγους και επιχειρήματα που προέβαλε ήδη ενώπιον του Πρωτοδικείου, η διαδικασία της αναιρέσεως θα στερούνταν μέρος του νοήματός της (βλ. απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 2006, C-240/03 P, Comunità montana della Valnerina κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-731, σκέψη 107, καθώς και, μεταξύ άλλων, διατάξεις της 11ης Νοεμβρίου 2003, C-488/01 P, Martinez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2003, σ. I-13355, σκέψη 39, και της 13ης Ιουλίου 2006, C-338/05 P, Front national κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, σκέψη 23).

25 Επιπλέον, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναιρέση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Comunità montana della Valnerina κατά Επιτροπής, σκέψη 105, καθώς και, μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσες διατάξεις Martinez κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 40, και Front national κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, σκέψη 24).

26 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα προσδιόρισε ορισμένες σκέψεις της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ήτοι, μεταξύ άλλων, τις σκέψεις 38, 41 έως 43, 44 και 54, σε σχέση με τις οποίες ανέπτυξε νομικούς συλλογισμούς με σκοπό να αποδείξει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικά σφάλματα.

27 Ως εκ τούτου, η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

28 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει πέντε λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος αντλείται από ελλιπή αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως όσον αφορά τη διακριτική εξουσία που διαθέτει η Επιτροπή κατά την εξέταση των καταγγελιών που της υποβάλλονται. Με τον δεύτερο, τρίτο και τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου στερείται βάσης και αιτιολογίας όσον αφορά τη διαπίστωση ότι δεν επηρεάστηκε το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Τέλος, με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιέχει νομικό σφάλμα, καθόσον η ύπαρξη αποτελέσματος, έστω και δυνητικού, στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών αρκεί για να δικαιολογήσει εφαρμογή των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

29 Η αναιρεσείουσα επικαλείται ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε αν η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τήρησε τα όρια της διακριτικής εξουσίας που διαθέτει στο πλαίσιο της εξέτασης των σχετικών με τον τομέα του ανταγωνισμού καταγγελιών που της υποβλήθηκαν. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι της αναγνωρίζεται τέτοια εξουσία στο πλαίσιο αυτό δεν δικαιολογεί την απόρριψη της προσφυγής, διότι η εν λόγω διακριτική εξουσία δεν μπορεί να ασκείται αυθαίρετα.

30 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε με ακρίβεια και πληρότητα την εκτίμησή του ότι το θεσμικό αυτό όργανο τήρησε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τα όρια της διακριτικής εξουσίας που διαθέτει.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

31 Επισημαίνεται ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή καλείται να καθορίζει και να θέτει σε εφαρμογή την κοινοτική πολιτική ανταγωνισμού, διαθέτει δε προς τούτο διακριτική εξουσία στο πλαίσιο της εξέτασης των καταγγελιών που της υποβάλλονται (βλ., συναφώς, απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, C-119/97 P, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. 1341, σκέψεις 88 και 89).

32 Εντούτοις, από τα ανωτέρω δεν μπορεί να συναχθεί ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να εξετάσει το ζήτημα αν η Επιτροπή άσκησε την εξουσία αυτή εντός των ορίων που έχει καθορίσει η νομολογία.

33 Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε, με τη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, κατά πάγια νομολογία, όταν η Επιτροπή ορίζει συγκεκριμένους βαθμούς προτεραιότητας κατά την εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται, μπορεί να καθορίζει τη σειρά με την οποία θα εξεταστούν οι καταγγελίες αυτές και να χρησιμοποιεί το κοινοτικό συμφέρον που παρουσιάζει μια υπόθεση ως κριτήριο προτεραιότητας, διευκρίνισε, με την επόμενη σκέψη της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, προκειμένου να κρίνει αν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον, η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υποθέσεως και, ιδίως, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που περιέχει η καταγγελία που της έχει υποβληθεί, σταθμίζοντας τη σημασία της καταγγελλόμενης παραβάσεως για τη λειτουργία της κοινής αγοράς, την πιθανότητα να αποδειχθεί η τέλεσή της και την έκταση των απαιτούμενων μέτρων έρευνας.

34 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έχει υπογραμμίσει ότι απόκειται στο ίδιο να εξετάσει, μεταξύ άλλων, αν προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση ότι η Επιτροπή πραγματοποίησε τη στάθμιση αυτή (σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως).

35 Με τις επόμενες σκέψεις της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο πραγματοποίησε ακριβώς αυτή την εξέταση.

36 Ειδικότερα, με τις σκέψεις 46 επ. της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξέτασε αν η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές δεν ήταν ικανές να προκαλέσουν σημαντικές δυσλειτουργίες στην κοινή αγορά, προκειμένου να καταλήξει ότι δεν υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον για την εκ μέρους της Επιτροπής εξέταση μιας καταγγελίας.

37 Επομένως, το Πρωτοδικείο υπέβαλε στον δικαστικό έλεγχο τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η Επιτροπή άσκησε τη διακριτική της εξουσία.

38 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέτασε κατά πόσον η Επιτροπή τήρησε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τα όρια της διακριτικής εξουσίας που διαθέτει κατά την εξέταση των καταγγελιών που της υποβλήθηκαν. Ως εκ τούτου, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν είναι ελλιπώς αιτιολογημένη επί του σημείου αυτού.

39 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου, τρίτου και τέταρτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

40 Με τον δεύτερο, τον τρίτο και τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, που πρέπει να εξεταστούν από κοινού, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά των συμπερασμάτων του Πρωτοδικείου ότι, όταν τα αποτελέσματα μιας παραβάσεως γίνονται αισθητά αποκλειστικά στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους, η Επιτροπή βασίμως απορρίπτει την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, για τον λόγο ότι δεν επηρεάζεται το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών.

41 Με τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει, ειδικότερα, πλάνες περί την εκτίμηση ή ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά τις σκέψεις 41

έως 43 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως. Επιπλέον, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι, με τη σκέψη 44 της αποφάσεως αυτής, στηρίχθηκε σε νομολογία η οποία ουδεμία σχέση έχει με τον τομέα των δικαιωμάτων του δημιουργού, ενώ δεν έλαβε υπόψη μια σειρά σχετικών αποφάσεων από τις οποίες συνάγεται ότι είναι δυνατόν να υφίσταται επηρεασμός του ενδοκοινοτικού εμπορίου ακόμα και αν η παράβαση συντελείται αποκλειστικά στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους.

42 Στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τον ισχυρισμό ότι τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ δεν αποκλείουν εκ προοιμίου τον επηρεασμό του ενδοκοινοτικού εμπορίου στην περίπτωση που η παράβαση τελείται στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους. Επιπλέον, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί το συμπέρασμα των σκέψεων 49 και 50 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ότι η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε η ίδια στοιχεία ικανά να αποδείξουν, αφενός, ότι οι καταγγεληθείσες πρακτικές ασκούν επιρροή στα εμπορικά ρεύματα μεταξύ κρατών μελών δυνάμενη να βλάψει την υλοποίηση των σκοπών της ενιαίας αγοράς και, αφετέρου, ότι οι υφιστάμενοι τη ζημία που ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα ότι απορρέει από τις πρακτικές αυτές δεν είναι ουσιαστικά οι χρήστες μουσικής στο ελληνικό έδαφος και οι Έλληνες δημιουργοί. Η αναιρεσείουσα στηρίζεται, συναφώς, στα ακόλουθα στοιχεία:

- περί τις 4 500 επιχειρήσεις που χρησιμοποιούσαν μουσική και κατέβαλαν κανονικά τα δικαιώματα του δημιουργού διέκοψαν τη μετάδοση μουσικής λόγω των τιμών που επέβαλαν οι τρεις οργανισμοί όσον αφορά τα συγγενικά δικαιώματα (5 % για τα συγγενικά δικαιώματα, ποσοστό που πρέπει να συγκριθεί προς το 2,2 % που ζητούσε η αναιρεσείουσα για τα δικαιώματα του δημιουργού). Επιπλέον, όπως έκρινε και το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών με την απόφαση 5144/2005, η αναιρεσείουσα εισπράττει το ποσό των 5 522 ευρώ κατ' έτος για οφειλόμενα δικαιώματα του δημιουργού για τη μετάδοση μουσικής εντός των αεροπλάνων της Ολυμπιακής Αεροπορίας, ενώ οι τρεις οργανισμοί ζητούσαν από την αεροπορική αυτή εταιρία το ποσό των 627 563 ευρώ κατ' έτος για συγγενικά δικαιώματα επί της ίδιας μουσικής, και

- η συνέπεια της ως άνω συμπεριφοράς έγκειται στον επηρεασμό του ενδοκοινοτικού εμπορίου στον τομέα των δικαιωμάτων του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων, διότι περίπου το 50 % της μουσικής που μεταδίδεται στην Ελλάδα είναι μουσική ξένη. Επιπλέον, οι αλλοδαποί δημιουργοί μουσικών έργων τα οποία μεταδίδονται στην Ελλάδα εκπροσωπούνται στο σύνολό τους στο κράτος μέλος αυτό από την αναιρεσείουσα που εισπράττει στην Ελλάδα τα δικαιώματά τους για λογαριασμό τους. Κατά συνέπεια, οι αλλοδαποί δημιουργοί μουσικών έργων στερήθηκαν σημαντικών εσόδων λόγω των υπερβολικών τιμών που επέβαλαν οι τρεις οργανισμοί.

43 Σύμφωνα με την Επιτροπή, από την εμπεριστατωμένη αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι τόσο το πλαίσιο των δραστηριοτήτων των τριών οργανισμών όσο και η πρακτικές τους ουδεμία υποψία δημιούργησαν ως προς την ύπαρξη αισθητής επιρροής των δραστηριοτήτων αυτών στο ενδοκοινοτικό εμπόριο, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από την αναιρεσείουσα.

- Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Υπενθυμίζεται εκ προοιμίου ότι, κατά πάγια νομολογία, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων του προκύπτει από τα υποβληθέντα σ' αυτό στοιχεία της δικογραφίας, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Επομένως, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεως του περιεχομένου των προσκομισθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου στοιχείων, νομικό ζήτημα που υπόκειται, ως εκ της φύσεώς του, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ. αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψη 29, καθώς και της 15ης Ιουνίου 2000, C-237/98 P, Dorsch Consult κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4549, σκέψη 35).

45 Κατά συνέπεια, δεν ευσταθούν τα επιχειρήματα που προέβαλε η αναιρεσείουσα, ιδιαίτερα στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, προς απόδειξη του ισχυρισμού ότι υφίσταται επηρεασμός του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών, ήτοι το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα εισπράττει στην Ελλάδα δικαιώματα του δημιουργού που συνδέονται με τη χρήση μουσικής όχι μόνον Ελλήνων δημιουργών αλλά επίσης δημιουργών που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη της Ένωσης, καθώς και το γεγονός ότι καταβάλλει τα δικαιώματα που εισπράττει με τον τρόπο αυτό, βάσει συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσώπησης, σε αντίστοιχους οργανισμούς με έδρα σε άλλα κράτη μέλη που είναι επιφορτισμένοι, όπως η ΑΕΠΙ, με τη συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων του δημιουργού επί των μουσικών έργων.

46 Πρώτον, τα επιχειρήματα αυτά αποτελούν πραγματικούς ισχυρισμούς και δεν μπορούν, ως εκ τούτου, να εξεταστούν από το Δικαστήριο κατ' ανάρτηση.

47 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα δεν προσήψε στο Πρωτοδικείο ότι παραμόρφωσε το περιεχόμενο ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων.

48 Τρίτον, η αναιρεσείουσα περιορίζεται στην αμφισβήτηση της διαπίστωσης του Πρωτοδικείου ότι δεν απέδειξε ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές είναι ικανές να επηρεάσουν το ενδοκοινοτικό εμπόριο. Ωστόσο, οι προβαλλόμενοι λόγοι αναιρέσεως αποδεικνύονται εν πάση περιπτώσει αλυσιτελείς, δεδομένου ότι ο επηρεασμός αυτός καθαυτὸν δεν συνεπάγεται σημαντικές δυσλειτουργίες στην κοινή αγορά. Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη της προσφυγής της διαπιστώνοντας ότι αυτή δεν προσκόμισε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να αποδεικνύει την πραγματική ή δυνητική ύπαρξη σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά.

49 Συναφώς, τονίζεται ότι ο επηρεασμός του ενδοκοινοτικού εμπορίου, αφενός, και οι σημαντικές δυσλειτουργίες στην κοινή αγορά, αφετέρου, αποτελούν δύο διακριτές έννοιες.

50 Ως προς την πρώτη έννοια, από το γράμμα των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ προκύπτει ότι τα άρθρα αυτά εφαρμόζονται στις περιοριστικές του ανταγωνισμού συμπράξεις καθώς και στις καταχρήσεις δεσπόζουσας θέσης μόνον εφόσον μπορούν να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Ο επηρεασμός επομένως του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών χρησιμεύει ως κριτήριο οριοθέτησης μεταξύ του πεδίου εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, ειδικότερα των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, και του πεδίου εφαρμογής του εθνικού δικαίου του ανταγωνισμού. Οσάκις αποδεικνύεται ότι η προβαλλόμενη παράβαση δεν μπορεί να επηρεάσει το

ενδοκοινοτικό εμπόριο ή ότι ο επηρεασμός είναι μόνον επουσιώδης (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 23ης Νοεμβρίου 2006, C-238/05, Asnef-Equifax και Administración del Estado, Συλλογή 2006, σ. I-11125, σκέψη 34 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 25ης Ιανουαρίου 2007, C-407/04 P, Dalmine κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-829, σκέψη 90 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία), το κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού και, ειδικότερα, τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ δεν έχουν εφαρμογή.

51 Εξάλλου, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, για να μπορεί μια συμφωνία μεταξύ επιχειρήσεων να επηρεάζει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, πρέπει, βάσει ενός συνόλου νομικών ή πραγματικών αντικειμενικών στοιχείων, να είναι δυνατόν να πιθανολογηθεί, με επαρκή βαθμό βεβαιότητας, ότι μπορεί να επηρεάσει άμεσα ή έμμεσα, πραγματικά ή δυνητικά, τα εμπορικά ρεύματα μεταξύ κρατών μελών κατά τρόπο που θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την πραγματοποίηση των στόχων μιας ενιαίας αγοράς μεταξύ των κρατών μελών (βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Dalmine κατά Επιτροπής, σκέψη 90).

52 Όσον αφορά την έννοια των σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά, η έννοια αυτή μπορεί να αποτελεί ένα από τα κριτήρια αξιολόγησης περί του αν υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον για την εκ μέρους της Επιτροπής εξέταση μιας καταγγελίας.

53 Έτσι, η Επιτροπή, όταν καθορίζει προτεραιότητες κατά την εξέταση των καταγγελιών των οποίων έχει επιληφθεί, δικαιούται να αναφερθεί στο κοινοτικό συμφέρον. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή υποχρεούται να εκτιμά σε κάθε περίπτωση τη σοβαρότητα των φερομένων παραβάσεων του ανταγωνισμού και την εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους. Η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη τη διάρκεια και τη σημασία των καταγγελθεισών παραβιάσεων καθώς και την επίπτωσή τους στην κατάσταση του ανταγωνισμού εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (προπαρατεθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 93).

54 Κατά συνέπεια, στην περίπτωση κατά την οποία συνάγεται ότι το ενδοκοινοτικό εμπόριο επηρεάζεται, μια καταγγελία που αφορά παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ θα εξεταστεί μάλλον από την Επιτροπή παρά από τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού εφόσον υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον. Τούτο μπορεί να συμβαίνει, μεταξύ άλλων, οσάκις η καταγγελλόμενη παράβαση είναι ικανή να προκαλέσει σημαντικές δυσλειτουργίες στην κοινή αγορά.

55 Συναφώς, μολονότι όντως αληθεύει ότι, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο δεν διέκρινε με σαφήνεια και ακρίβεια μεταξύ των δύο αυτών εννοιών αλλά προκάλεσε σύγχυσή τους, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας με τα σημεία 40 έως 45 των προτάσεών του, εντούτοις η διαπίστωση αυτή δεν μπορεί να επιφέρει την αναιρέση της αποφάσεως αυτής, δεδομένου ότι το διατακτικό της είναι βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους (βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 9ης Ιουνίου 1992, C-30/91 P, Lestelle κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3755, σκέψη 28, και της 13ης Ιουλίου 2000, C-210/98 P, Salzgitter κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5843, σκέψη 58).

56 Συγκεκριμένα, ειδικότερα από τον συνδυασμό των σκέψεων 49, 50 και 54 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως προκύπτει ότι το διατακτικό της αποφάσεως αυτής στηρίζεται σε λόγους που μπορούν να συνοψιστούν στη διαπίστωση του Πρωτοδικείου, με την εν λόγω σκέψη 54, ότι η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε

κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να αποδεικνύει την πραγματική ή δυνητική ύπαρξη σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά.

57 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι, ανεξάρτητα από τις εκτιμήσεις της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης σχετικά με το ζήτημα του επηρεασμού του ενδοκοινοτικού εμπορίου κατά την έννοια των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή λόγω της έλλειψης συγκεκριμένων στοιχείων που να αποδεικνύουν την πραγματική ή δυνητική ύπαρξη σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά, στον βαθμό που οι τελευταίες αποτελούν κριτήριο αξιολόγησης του αν υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον για την εκ μέρους της Επιτροπής εξέταση μιας καταγγελίας.

58 Επομένως, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η χαρακτηρίζουσα την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση σύγχυση, την οποία άλλωστε δεν προέβαλε ως λόγο αναιρέσεως η αναιρεσείουσα, είναι ικανή να καταστήσει δυσνόητο το σκεπτικό της απόφασης αυτής, ώστε να αμφισβητηθεί το κύρος της ή να δυσχεραθεί η εκ μέρους του Δικαστηρίου άσκηση του δικαστικού ελέγχου.

59 Ομοίως, μολονότι αληθεύει ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμώσεως θεωρώντας ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές δεν μπορούσαν να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών κατά την έννοια των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, ενώ η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε επί του ζητήματος αυτού, γεγονός παραμένει εντούτοις ότι η διαπίστωση αυτή δεν έχει σχέση με την έννοια των σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά.

60 Επιπλέον, λαμβανομένου υπόψη ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το ζήτημα του επηρεασμού του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών, επισημαίνεται ότι η εν λόγω διαπίστωση του Πρωτοδικείου δεν αποκλείει επομένως την εφαρμογή εν προκειμένω των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ από τις αρμόδιες εθνικές αρχές.

61 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία που προβάλλει η αναιρεσείουσα, στηριζόμενη σε διάφορες αποφάσεις του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο του δεύτερου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως και η οποία παρατίθεται στη σκέψη 41 της παρούσας απόφασης, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η νομολογία αυτή δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή.

62 Συγκεκριμένα, όλες οι αποφάσεις στις οποίες παραπέμπει η αναιρεσείουσα, ήτοι η απόφαση της 31ης Μαΐου 1979, 22/78, Hugin Kassaregister και Hugin Cash Registers κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 951), οι προπαρατεθεισες αποφάσεις Tournier και Lucazeau κ.λπ., οι αποφάσεις της 10ης Δεκεμβρίου 1991, C-179/90, Merci convenzionali porto di Genova (Συλλογή 1990, σ. I-5889), της 17ης Μαΐου 1994, C-18/93, Corsica Ferries (Συλλογή 1994, σ. I-1783), καθώς και της 6ης Απριλίου 1995, C-241/91 P και C-242/91 P, RTE και ITP κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-743), εξετάζουν την έννοια του επηρεασμού του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών κατά την έννοια των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

63 Η μόνη απόφαση που παραθέτει η αναιρεσείουσα η οποία αφορά την έννοια των σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά, ήτοι η απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-5/93, Tremblay κ.λπ. κατά Επιτροπής,

(Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-185), επίσης δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή. Συγκεκριμένα, από τη σκέψη 40 της εν λόγω απόφασης προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο ακύρωσε μια απόφαση της Επιτροπής λόγω ελλείψεως αιτιολογίας στον βαθμό που με την απόφαση αυτή απορρίφθηκαν καταγγελίες σχετικές με στεγανοποίηση της εθνικής αγοράς λόγω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσώπησης μεταξύ των εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών. Τούτο όμως δεν ισχύει εν προκειμένω.

64 Συνεπώς, ο δεύτερος, ο τρίτος και ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρηματολογία των διαδίκων

65 Η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τη διαπίστωση που περιέχεται στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ότι δεν προσκόμισε η ίδια κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να αποδεικνύει την πραγματική ή δυνητική ύπαρξη σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά. Κατά την αναιρεσείουσα, τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ δεν απαιτούν να υφίσταται πραγματική δυσλειτουργία, οπότε αρκεί δυνητική δυσλειτουργία. Συναφώς, η αναιρεσείουσα φρονεί, στηριζόμενη σε ορισμένα στοιχεία εκ των οποίων τα περισσότερα προβλήθηκαν στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, ότι ο δυνητικός επηρεασμός του ενδοκοινοτικού εμπορίου είναι προφανής. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένα τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

66 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η αναιρεσείουσα υπέπεσε σε πλάνη κατά την ερμηνεία των σκέψεων 42, 48 έως 50, 54 και 55 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον η παραπομπή του Πρωτοδικείου στην «πραγματική ή δυνητική» ύπαρξη σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά πρέπει να εκτιμηθεί υπό το φως των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η αναιρεσείουσα.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

67 Στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα επικρίνει τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου που περιέχεται στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία δεν προσκόμισε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να αποδεικνύει την πραγματική ή δυνητική ύπαρξη σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά, επιχειρώντας ταυτόχρονα απλώς να αποδείξει ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές επηρεάζουν δυνητικά το ενδοκοινοτικό εμπόριο κατά την έννοια των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

68 Όπως όμως προκύπτει από τη σκέψη 48 της παρούσας απόφασης, ακόμα και αν υποθεθεί ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές επηρεάζουν δυνητικά το ενδοκοινοτικό εμπόριο κατά την έννοια των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, όπως υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, ο επηρεασμός αυτός καθαυτός δεν συνεπάγεται τη δυνητική ύπαρξη σημαντικών δυσλειτουργιών στην κοινή αγορά.

69 Ως εκ τούτου, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

70 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

71 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται επί της διαδικασίας αναιρέσεως, δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της αναιρεσείουσας και η τελευταία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) **Καταδικάζει την ΑΕΠΙ Ελληνική Εταιρία προς Προστασίαν της Πνευματικής Ιδιοκτησίας ΑΕ στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)